

Oponentský posudek na rigorózní práci Mgr. Dalimila Syptáka
„Zvláštní způsoby dokazování v trestním řízení se zaměřením na rekognici“

Rigorózní práce Mgr. Dalimila Syptáka o rozsahu 111 stran textu je zpracována na závažné procesní téma zvláštních způsobů dokazování v trestním řízení se zaměřením na rekognici. Rigorozant si vybral procesně-kriminalistické téma, jehož zpracovávání může být velmi přínosné, a to jak z hlediska teoretického, tak z hlediska praktického. Nutno předeslat, že pro zpracování tohoto tématu jsou nutné nejen znalosti z trestního práva procesního a kriminalistiky, ale také souvisejících vědních oborů, například psychologie.

Předložená rigorózní práce je přehledně členěna do osmi kapitol, včetně úvodu, závěru a anglického resumé. Práce dále obsahuje seznam použitých pramenů, abstrakt v českém a anglickém jazyce, klíčová slova v českém a anglickém jazyce a název rigorózní práce v anglickém jazyce. Z hlediska systematiky je práce vhodně strukturována. Rigorozant při jejím zpracování použil adekvátní metody a při práci s odpovídajícím množstvím literárních pramenů si počínal v souladu s etickými požadavky na kvalifikační práce tohoto druhu. Kapitoly na sebe vhodně navazují.

Po stručném úvodu (1. kapitola), z nějž je patrná závažnost zkoumaného tématu z hlediska dokazování jako takového, následuje kapitola druhá nazvaná (trochu nadneseně, neboť nejde o jakýsi soustavný a systematický výklad historických kořenů hledání – formální či materiální – pravdy) *Historický vývoj hledání pravdy*, v níž jsou uvedeny některé historické zajímavosti, které sice (zejména zpočátku – viz odkazy na Chammurapiho zákoník) nemají z hlediska předmětu zkoumání zásadnější význam, ale dokládají nakolik je probírané téma zajímavé. Jako dobrý úvod do tématu hodnotím subkapitulu 2.3, v níž se rigorozant krátce zaobírá i prvními metodami identifikace.

Třetí kapitola shrnuje učebnicové poznatky z české literatury o tzv. paměťové stopě, která je z hlediska zvláštních způsobů dokazování klíčovým aspektem u institutu rekognice. Klíčovým poznatkem je zde samozřejmě vliv tzv. dodatečných informací na objektivitu úkonů. Je škodou, že rigorozant zde nejde nad rámec již v české literatuře publikovaných závěrů, formulovaných například i na základě dalších zjištěných praktických zkušeností.

Následující kapitola (4. kapitola) se věnuje obecným zásadám zvláštních způsobů dokazování. V rámci kapitoly rigorozant rozebírá například právo odmítnout účast na úkonu ve vztahu na povinnost se úkonu účastnit (kapitola 4.2), dokumentaci průběhu úkonu

(kap. 4.3), která je podle mého názoru důležitá zejména pro uplatnitelnost úkonů spojených s dokazováním v hlavním líčení. V rámci kapitoly 4.2 se rigorozant stručně zaobírá i otázkou možnosti opakování rekognice, při níž zaujímá (podle mého názoru správný) postoj, že takové opakování vhodné není. Škodou je, že nepropojuje s pojednáním o tomto problému poznatky z kapitoly 3, kde pojednává o problematice paměťových stop. Problematice možnosti opakování rekognice se podrobnějším způsobem nevěnuje ani v následujícím textu. Komplexnější pojednání o této otázce by podle mého názoru bylo vhodné i v kapitole 6.6.1, kde rozebírá problematiku rekognice podle fotografií. Zde navíc nesouhlasím s názorem autora, že provedení následné rekognice *in natura* týž den nebo den následující po rekognici provedené podle fotografií je obcházením zákona. Takový postup považuji za protizákonný (ve smyslu jednání *contra legem*), neboť je v rozporu s doslovným zněním trestního řádu (viz slovo „*bezprostředně*“).

V páté kapitole rigorozant přehledně rozebírá jednotlivé zvláštní důkazní prostředky, přičemž se postupně věnuje konfrontaci, vyšetřovacímu pokusu, rekonstrukci a prověrce na místě.

Jádrem práce je potom kapitola šestá, v níž se autor věnuje rekognici. Kromě výše uvedených nedostatků považuji tuto kapitolu za vcelku zdařilou. Dalším poměrně zásadním nedostatkem, který se zřetelně projevuje v této kapitole, je, že autor nepracoval s celým dosud nepřekonaným dílem profesora Protivínského, zejména absentuje jeho nejzásadnější (dnes již bohužel málo dostupná) monografie *Rekognice v přípravném řízení* z roku 1971. Na druhou stranu oceňuji shromážděnou a zpracovanou kazuistiku (srov. zejm. str. 98–103). V rámci této kapitoly autor uvádí i své návrhy (mnohdy konkrétní) *de lege ferenda*.

Po formální stránce dále konstatuji, že předložené rigorózní práci by prospěla preciznější jazyková korektura, poměrně časté jsou v určitých pasážích pravopisné chyby (zejména v interpunkci), autor se nevyvaroval ani několika překlepů a neobratných jazykových vyjádření.

Závěrem uvádím, že rigorózní práce Mgr. Dalimila Syptáka je i přes výše uvedené výhrady způsobitelným podkladem k úspěšné ústní obhajobě. Autor prokázal přehled v problematice zvláštních způsobů dokazování (a zejména rekognice), schopnost systematické práce a prezentace vlastních názorů opírajících se bezpochyby o praktické zkušenosti.

Při ústní obhajobě doporučuji zaměřit na následující otázky:

1) Možnost provedení rekognice osoby *in natura* (následně) po rekognici podle fotografií.

2) Je za současného znění trestního řádu možné provést tzv. prázdnou rekognici?

V Praze dne 21. června 2017

JUDr. Vladimír Pelc, Ph.D.